

אזכרה של אוסטרו גיאה ז"ל

אוסטרו

גיאה

ז"ל

גילה

כהרף עין חלפו שנתיים. כשעוברים במסדרון, איני יודע מה תופס את העין קודם, השולחן בו אינך או התמונה הניבטת מהקיר. לחיים יש נטייה לחזור למסלולם, ולמלא את החללים, ולעתים נדמה לי שאנו אף מתרגלים. אולם כשמגיעות מה שאנו קוראים "תקופות הלחץ", ומדור מערכות שוקק מפעילות בכל שעות היממה, והחדרים מלאים במלחימות, קדמיות, מהנדסים, מנהלים וכו', דווקא אז כאשר החדר מלא כל כך, דווקא אז עולה דמותך ביתיר שאת, וחסרים לנו השקט והתבונה, והעשייה והעיצה וכל אותם דברים שעשו אותך למה שהיית.

מאוד קל להיות ורד במדבר, זו לא חכמה, אך בתוך נבחרת של בנות, שרק כאשר אנו לוקחים את הפרספקטיבה הנכונה אנחנו מבינים איזו קבוצת איכות של עובדות מקצועיות ומסורות צמחה

לנו כאן, בתוך נבחרת כזו היית את הטובה שבטובות, ובאותם שקט וחוץ עשית את הכל, מהעבודה הפשוטה ביותר ועד ובעיקר את העבודות המורכבות ביותר. כשהייתה התלבטות לגבי הערכות זמנים, הייתה "ההתייעצות עם גילה" האינסטנציה הגבוהה ביותר להכרעה, וכשהדברים חרקו הייתה הביקורת בהירה ונוקבת אך תמיד עניינית ובדרכי נועם.

לכל מי שהכיר את גילה, כל מה שאמרתי אינו מחדש כלום, ובודאי שלא אמרתי הכל, אך ראויים הדברים שיאמרו שוב ושוב, ולו למען ילדייך, הגדלים משנה לשנה ויידעו ויהיו גאים באימם.

יהי זכרך ברוך

איציק קירשנבאום

שבט - תשכ"ד

ינואר - 1994

גילה ביחידה

כמפקדה הישיר הראשון ביחידה במשך כ-7 שנים והמשך קשר עם גילה עד לפני פטירתה, רואה אני ככבוד לציין כמה מילים על אישיותה ותכונותיה היפות, הצנועות והנדירות שהיו מגולמות בה.

את מקומה במדור כבשה גילה כאחד מעמודי התווך כבר מראשית דרכה ביחידה. בתכונה של מסירות ונאמנות ללא עוררין לעבודה וללא התחשבות בשעות הפעילות שימשה דוגמא לכל העובדים. הגישה של גילה הייתה רצינית והיא הקפידה לבצע את תפקידה בדייקנות ובאמינות גבוהה.

בהתנהגותה החברותית והצנועה גרמה גילה למוראל גבוה ומגובש של המדור והשראת אורה ידידותית בין העובדים, המנהלים והמפקדים.

זְכוּרָה לְאוֹטוֹרִטָּו גִּילָה ז"ל

זכורה לי האמרה שלה: "עזוב זה לא הדבר החשוב בחיים" בזמן של ויכוח סרק.

הנדיר והמיוחד בגילה היה, שהתכונות היפות והנעימות לא השתנו במשך עשרות שנים, גם לאחר הנישואין מצאה את שביל הזהב בין המסירות למשפחה ואחריותה למקום העבודה.

מתוך ידע אישי אשר אין באפשרותי לפרט, יכולה המשפחה (באם הדבר ניתן) למצוא ניחומים בתרומתה רבת השנים של גילה בהצלחת שמירת הביטחון על צה"ל ועל מדינת ישראל.

בהערכה ובהערצה לגילה ז"ל

סא"ל בפרישה סלוצקי שמעון.

זְכוּרָה לְאוֹסְטְרִיָּה גְּיָלָה ז"ל

קשה לי מאוד לספר על גילה, משום שזה לא פרק שמבחינתי תם. כל כך הרבה דברים מזכירים לי אותה, שהעלאתם על הכתב עלול להיות מבובלב. זו ידידות שנרקמה אט אט, ידידות בריאה, עם מרחק מסוים. כשהגעתי למדור, הייתי בת 20 וגילה בת 32. פער זה נראה לי עצום בזמנו ולא היה לי כמעט על מה לדבר איתה. שתינו גדלנו בינתיים, ופער זה הצטמצם עד למינימום. אחרי גיל 25, אפשר להיות חבר של כולם, וגילה הייתה חברה.

לגילה סיפרתי כל דבר שעבר עלי, הדברים הכי אישיים שלי. לגילה היה כיף לספר, גילה ידעה להקשיב, לעודד, לפרגן לתת עצה. עם גילה אפשר היה לדבר על הכל. גילה הקשיבה, ידעה לעודד ולתת חיזוקים ברגעים הנכונים, הכל בדרכה הצנועה. גילה ידעה מי היא, וזו תכונה נעלה בפני עצמה. בחורה צנועה, הכירה את חולשותיה היטב, אולי יותר מאשר את מעלותיה וזה חבל. התייעצתי הרבה עם גילה. זה החל מדברים קטנים, כמו, איך שוכרים דירה, איך נוהגים בתוך ת"א. כשאני נוסעת בעיר, אני נזכרת שאת המסלול הזה גילה לימדה אותי. מעצות קטנות אלו, גלשנו תמיד לעניינים החשובים, מה שכואב ושמח עמוק לב. אני זוכרת איך היא התרגשה ועיניה נצצו, כאשר סיפרתי לה דברים מרגשים שקרו לי. היא הייתה מסוגלת להרגיש מה שאני הרגשתי ולפרגן. ברגעים הקשים ידעה להקשיב. לא תמיד היה לה מה לומר, אך הקשיבה, וזה הספיק.

בעבודה, אני באופן אישי העדפתי ללמוד דברים חדשים ממנה. היא הסבירה הכל בפשטות ולמדתי ממנה כיצד ניגשים לדברים לא מוכרים ללא פחד. בתור עמיתה.

זְכוּרָה לַאֲבוֹתֵינוּ גִילָה ז"ל

גילה ידעה לעבוד בצוות. היא הייתה תמיד הקול האובייקטיבי. כשהיה ויכוח, ידעה להעמיד את הדברים במקומם.
היא העזה יותר מכולנו לומר דברים קשים ומעליבים לעתים, אך הצורה שבה התבטאה הייתה בוגרת ובונה כאחת.

גילה חסרה לכולם ובמיוחד בחדר שלנו. כשנמצאים יחד לפחות שמונה שעות ביום, מדברים כמעט על הכל, יודעים מה יגיד כל אחד ומתי. מה היא אוהבת וממה היא צוחקת, מה מרגיז ומעצבן. כשברדיו מתנגן שיר שהיא אוהבת, אי-אפשר להתעלם, וכשיש שיר מעצבן, נזכרים איך הייתה מגיבה. וכך כל יום, כל שעה לפעמים, יש משהו שמזכיר. היא חיה בתוכנו יום יום. היא איתנו. נכנסים בבוקר לחדר, והיא לא תגיע, תמונתה על הקיר, זה מה שנותר.

קרה לי הרבה פעמים, שנאלצתי להמשיך עבודה שהיא החלה לעבוד עליה, בגלל שיצאה לחופש או לחופשת מחלה. תמיד צחקנו על כך שהיא משאירה לי את העבודה הקשה. גם הפעם זה קרה, נאלצתי לסיים עבודה שגילה עבדה עליה, אך הפעם זה לא היה מצחיק.

גילה הלכה ולא תשוב לעולם.

שושי קאופמן

זְכֵרָה לַאֲסֵטֶטִיקָה לְגִילָה ז"ל

...שם בין עפר ותכלת...

נומי פרח נומי

נומי ילדה קטנה..."

השיר הזה ועוד שירים רבים אחרים מזכירים לי את גילה.
כל פעם שאני מנסה לשיר אחד מהשירים ששרנו או הקשבנו להם ביחד, דמעות
חונקות את גרוני, ואני שאוהבת לשיר נחנקת הרבה.

עברה שנה וכאילו אתמול זה קרה. בחלומות הכי רעים לא חלמתי שאצטרך לטוס
הביתה מהולנד כדי לקבור חברה. לעולם לא אשכח את הטיסה האומללה הזו. אני
עדיין מסרבת להאמין שגילה איננה איתנו. אולי זו הסיבה שמאז לא באתי למקום
העבודה, אין לי אומץ לבוא ולראות את השולחן הריק במקום שבו בילינו יחד חלק
נכבד מחיינו. מקום בו חלקנו יחד צחוקים, ויכוחים, עצב, שמחות ולידות. ממש כמו
אחיות.

כאן נגמרות לי המילים...

דבי צ'רבין

זכרה של לואיסה רטון גילה ז"ל

זכרה של גילה

את גילה הכרתי כשהיא הגיעה ליחידה עם מדי חיל-אוויר צעירה וביישנית. עם הזמן עבדנו יחד על פרויקטים מיוחדים. פעם הייתי צריך מלחימה לעבודה מסוימת, ונאמר לי שגילה תעבוד איתי כיוון שהיא שותפת סוד. ניגשתי אליה: גילה את עובדת איתי אך תדעי שהעבודה לא במדור, אלא מחוץ ליחידה, עבודה לא שגרתית, שמצריכה אקרובטיקה והרבה גמישות. אספנו את כל הכלים שצריך היה וניגשנו למקום. גילה ראתה את אופי העבודה והבינה שצריך את שיתוף הפעולה של שנינו לשם ביצוע המשימה בשלמות. בגמר העבודה גילה הרגישה סיפוק, והביעה את התלהבותה מכך שהייתה שותפת סוד.

עם גילה היה תענוג לעבוד, אף פעם לא קיטרה, והרבה פעמים היה מאוד קשה, עבודה ממושכת לתוך הלילה ולעתים עד הבוקר. כאשר קראו לה מהבית תמיד הביאה עוגה או שאלה אם צריכים משהו.

יומיים לפני האסון, הביאו את גילה מהבית באחת בלילה לעבודה דחופה. עבדנו עד הבוקר ומלותיה האחרונות היו: "להתראות אחרי יום העצמאות".

לצערי התראינו ב"טיפול-נמרץ"

עזרא לוי

ביקורת - איכות

גילה

בשנת 1985 הגעתי למדור ושובצתי בחדר של "היפות",
 כך קראו להם שאר הבנות. בחדר היו שוש, דבי וגילה.
 הייתי בחדר למעלה משנתיים ומהן למדתי המון, אך מגילה
 למדתי לראות ולקבל דברים אחרת. כאשר הייתי מספרת לגילה
 מעשה מרגיז שקרה לי, גילה הייתה מקשיבה, צוחקת צחוק מתוק,
 ובקול שלו ורגוע הייתה מפרשת לי ומראה לי בעצם כי אפשר
 לראות דברים אחרת. לראות את חצי הכוס המלאה.
 אהבתי להתייעץ עם גילה על כול נושא: על ילדים, בית ומשפחה.
 אני כותבת: "גילה אמרה, הייתה" הכל בלשון עבר, וזה כל כך מוזר.
 דמותך, גילה, תמיד לנגד עיני, ושיר זה מוקדש לך.

את ששוב לא תהיי
את ששוב לא נפגוש
את שלא תצחקי לעולם
את שקמת מול כולם
כל שהיית ואינם עוד ישנם
הם ישנם בליבם של כולם
הם ישנם ויהיו לעולם
בחיוך הנפלא, במבט החכם
בשתיקה ובבכי החם.

שום זיכרון לא יסלח
שום שכחה לא תמחק
שום אהבה לא תגליד עם הזמן.
אלה שכאן - לא יידעו אם לשתוק או לצעוק
רק השתיקות צועקות מעצמן
והם ישנם בליבם של כולם.

זְכוּרָה לַאֲסֵטֶטָרֶט / גִּילָה ז"ל

גילה

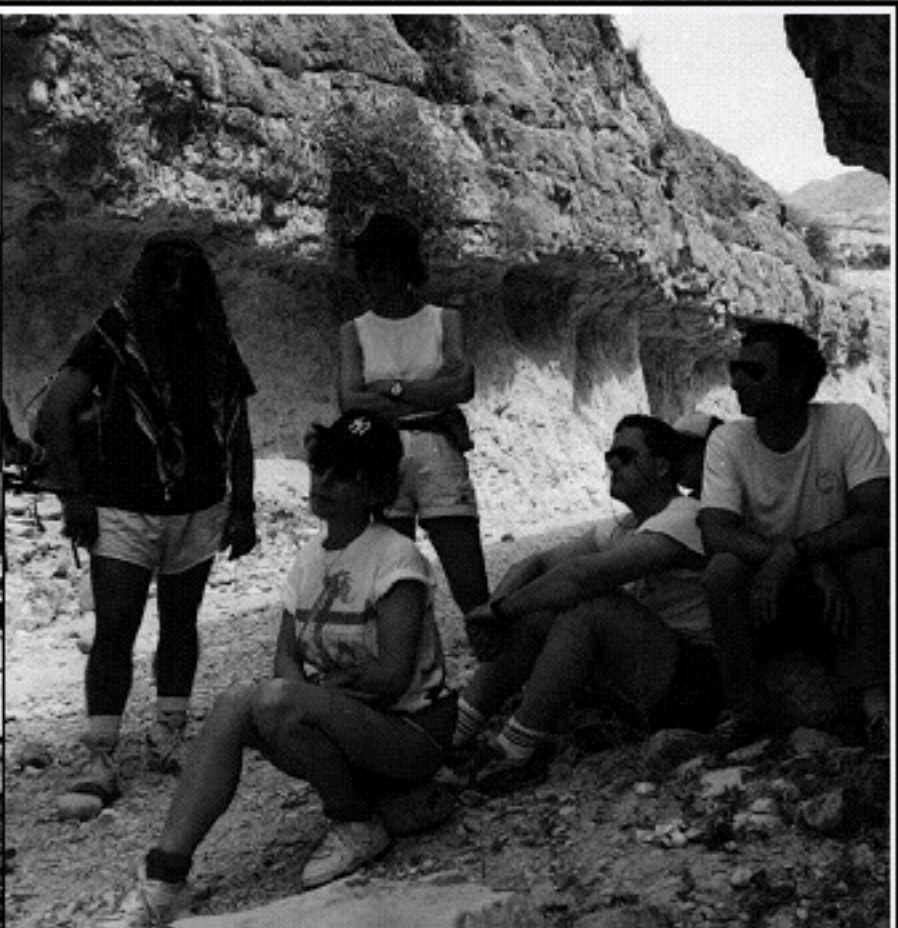
קול מחשמיים
שסגייע לעולם כולו
המלאך בוכה למעלה
מתקצב על בן דמותו

זהו שיר שכל כך אהבת, ולפעמים נדמה לי שיש לו משמעות מסוימת
עבורנו, אולי את המלאך שצופה בנו ועוקב אחרינו.
תמיד היית בוחנת וביקורתית, שדאפת לשלמות, וייתכן שגם עכשיו את
איתנו פה ואינך מאמינה עד כמה היית אהובה. משפחתך וחבריך באנו
להתייחד אתך, להיזכר במלאך הלבן, וכמעט מושלם.

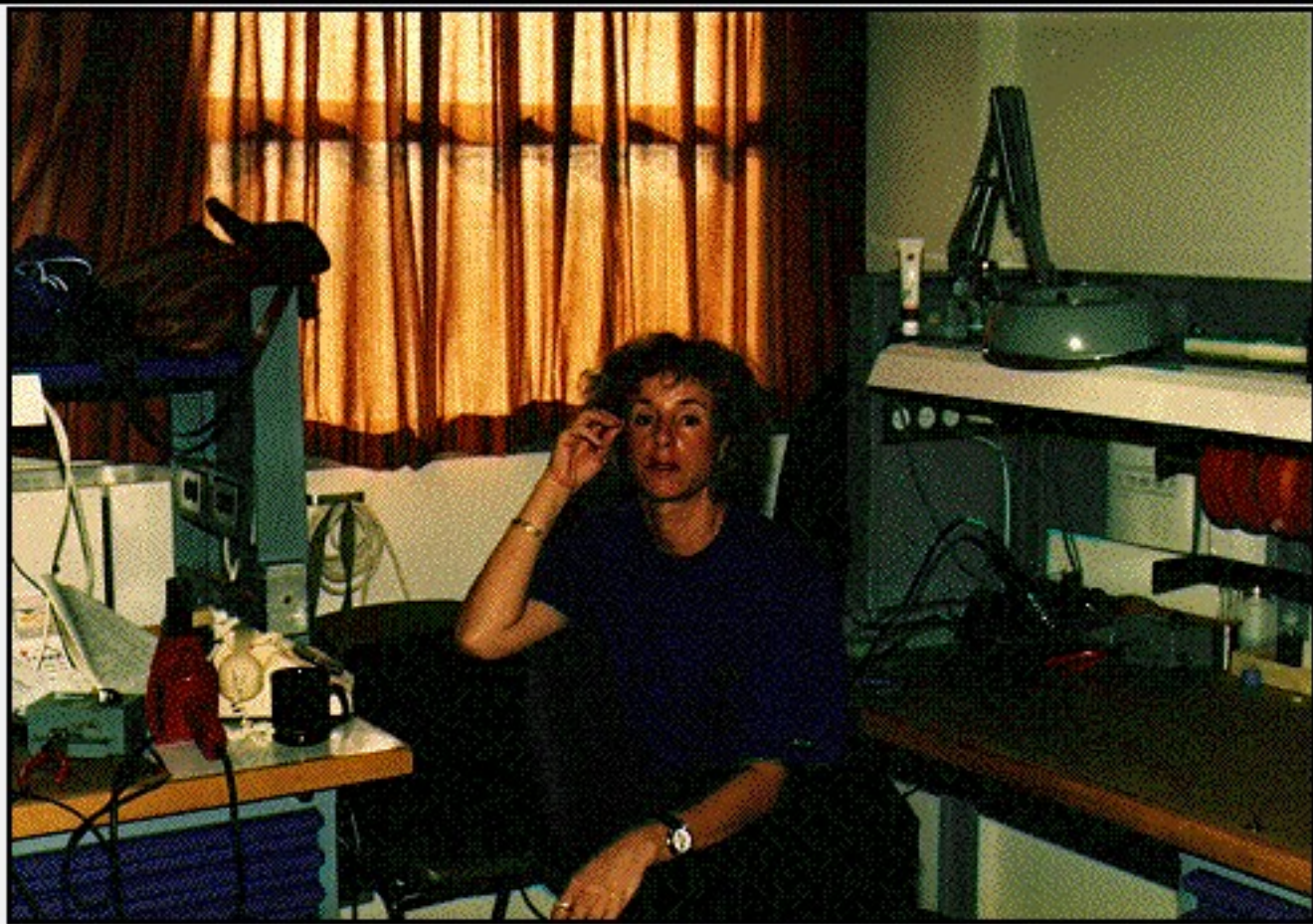
אנחנו, חבריך לעבודה תמיד אתך. באסיפות עבודה כשאנחנו מתווכחים
לעתים על בעיות ללא מוצא, נדמה שחסר הקול האובייקטיבי שלך
שיציל את המצב, הקול שיחזיר אותנו למציאות הפשוטה.
עברו כבר שנתיים, חייילים חדשים הגיעו למדור ואינם מכירים אותך, אך
לנו הותיקים קשה שלא להזכיר אותך, ולאוו דווקא בעצב, לעתים די
בהזכור נזכרים בדמותך חיפה.

אור ועומר, אתם שני הפרחים של אימא שבה אהבה. אתם הכרתם את
גילה האימא, אימא אוהבת ומסורה, אך חשוב שתדעו שהיא הייתה
חברה טובה ואהובה. תמשיכו להיות נהדרים ומקסימים, המלאך
למעלה גאה בכם, וישמור עליכם לעד.

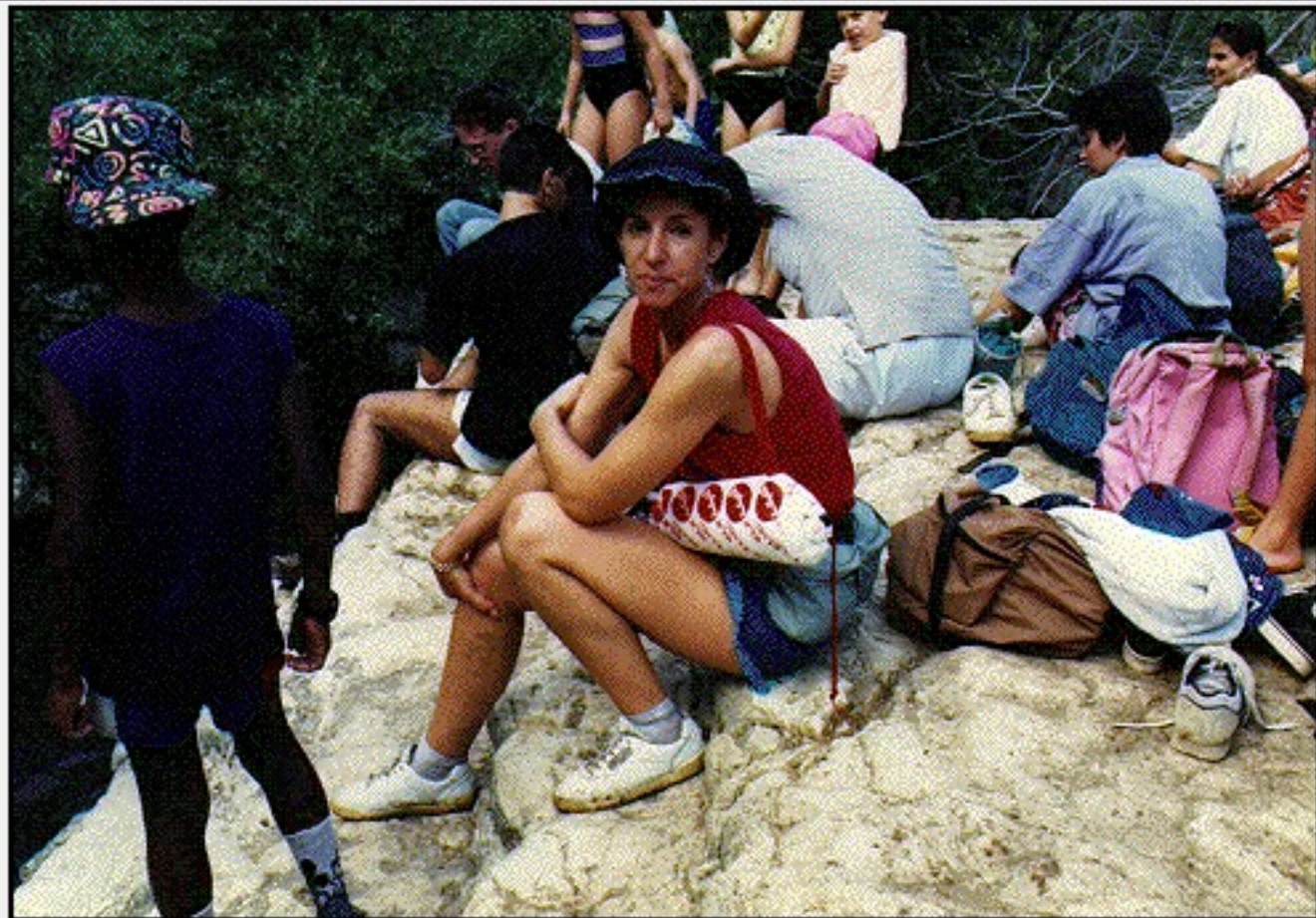
מתצאומיה אל אוסטריטון גיליה ז"ל

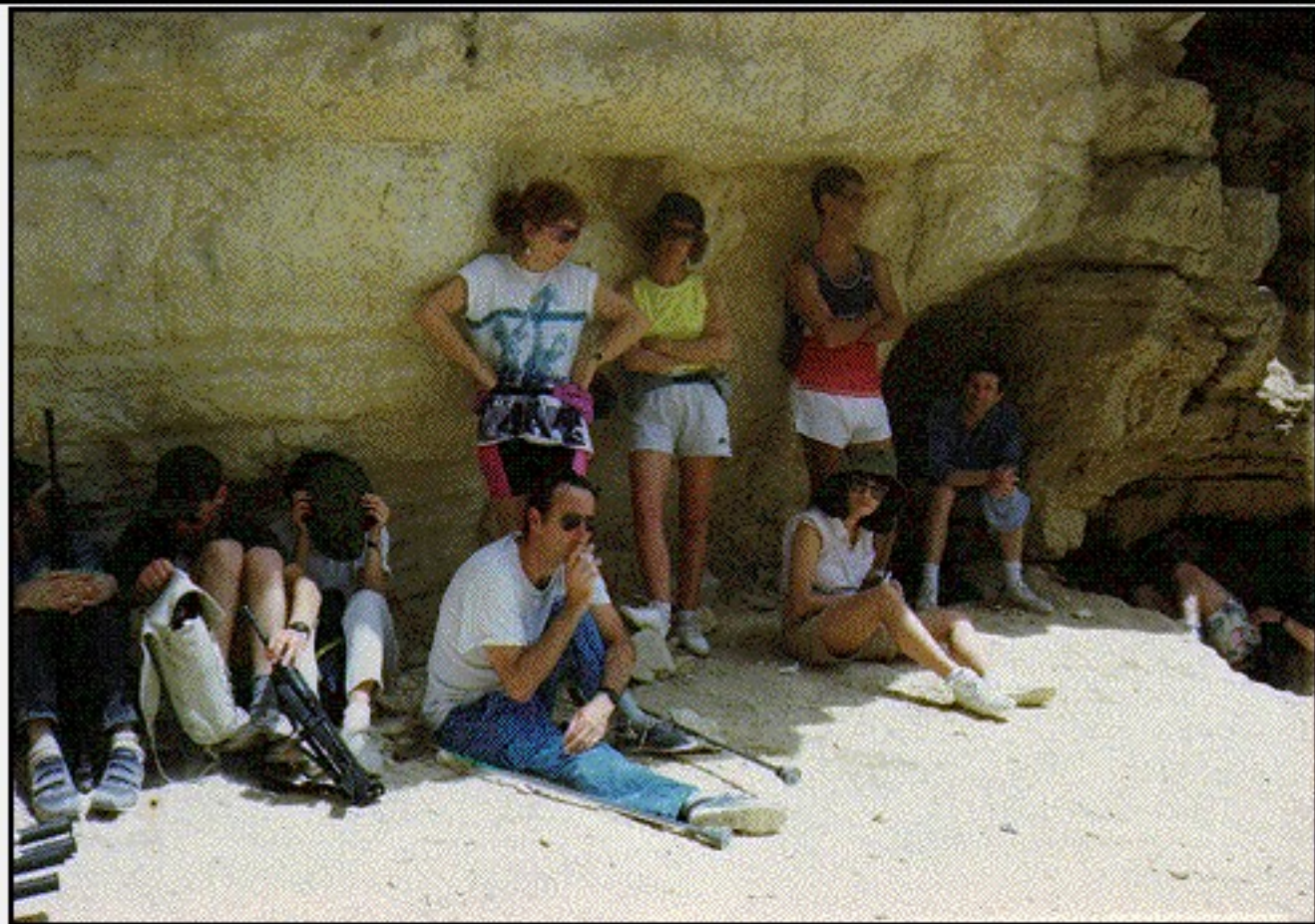
מתצאומיה של אוסטריה ג'יה ז"ל

מתצאומיה של אוסטריה ל"א

מתצאומיה של אוסטריה ל"א

שירים לזכרה של אוסטגרטון גילה ז"ל

לכתוב על גילה ספר זיכרון
זה כמו חלום רע
חלום רע שתכלה נתעורר
חלום ארוך ואר
שאתמסק כבר כמעט שנה
זה כבר לא חלום.
גילה איננה וצו מציאות
מציאות שקשה מאוד לחיות איתה.
הכל קרה מהר כל כך.
הוחלה הייאוש והתקווה
הייאוש שלה הולך להיטוף רע.
והתקווה שאולי בכל זאת הפפואה לושה
הותפת אותנו עם הפכה סימני שאלה.

שירים לזכרה של אוסטגרטן גילה ז"ל

מה הפגשת בשלה קרה
האם שמעת האם ראית האם זכרת
וזיהית אותנו
כשניסונו בחיוב ובתקווה
להחזיק לבאן.
את התשובות לקחת אתך.
ולעולם לא נדע
נשארו לבד והלעולם כה רחוק.
כל מה שנותר הוא לזכור. לספר.
ובק תישארי איתנו לעולם.
את אומנם אינך.
אך אנחנו לא נשכח.

שלי קאופמן